

עת"א 28193/10/14 - אוריאל עוזרי (אסיר) נגד ועדת השחרורים - מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 28193-10-14 עוזרי(אסיר) נ' משטרת ישראל/שב"ס בתי הסוהר-
24 נובמבר 2014
מחלקת האסיר ואח'
בפני הרכב כב' השופטים:
י' גריל, שופט בכיר (אב"ד)
כ' סעב, שופט
ס' ג'וסי, שופט
העותר:
אוריאל עוזרי (אסיר) ת.ז. 037459211
ע"י ב"כ עו"ד מסארווה מוחמד

נגד
המשיבה:
ועדת השחרורים - מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
חיפה (פלילי) ע"י ב"כ עוה"ד גב' שרון אייל

החלטה

- א. בפנינו עתירה כנגד החלטת ועדת השחרורים לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001, מיום 28.9.14 בה נדחתה בקשתו של העותר לשחרור מוקדם ממאסר.
- ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה: בת"פ 36665-01-14 (בית משפט השלום בראשון לציון) התנהל הליך פלילי כנגד העותר, יליד 1980, כשהעבירה שיוחסה לו לפי כתב האישום המתוקן, הינה פציעה כשהעבריין מזויין, לפי סעיף 335(א)(1) של חוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**") + סעיף 334 של חוק העונשין וזאת לאחר שהעותר פצע ביום 30.12.2013 את המתלונן בכך ששלף חפץ חד ובאמצעותו חתר את המתלונן בלחי שמאל וכן פצע אותו בכך שדקר את המתלונן בירך רגל ימין.
- ג. העותר הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בהתאם לכך על-פי הכרעת הדין שניתנה ביום 27.5.14. בגזר הדין שניתן באותו תאריך נדון העותר ל- 13 חודשי מאסר בפועל (מיום מעצרו 12.1.2014). יצויין, שתקופת מאסר זו חופפת מאסר מותנה בן 5 חודשים מת"פ 49284-11-12 (בית משפט השלום בראשון לציון), שהוטל על העותר ביום 20.6.13 לאחר שהורשע בעבירות של העלבת עובד ציבור, איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, והפרת הוראה חוקית.
- ד. לחובתו של העותר חמש הרשעות קודמות בעבירות שונות והוא אף ריצה בעברו עונש מאסר קצר.

ה. ביום 7.9.14 נדונה בקשתו של העותר לשחרור מוקדם ממאסר בפני ועדת שחרורים בכלא כרמל בראשות כב' השופט בדימוס א' מלמד. בהחלטה שניתנה באותה ועדה צויין, כי העותר סווג בזמנו כ"אסיר אלמ"ב", ואולם ביום 30.6.14 הוחלט על ידי ועדת אלמ"ב להגדיר את העותר כאסיר רגיל ולכן לא נדרשה חוות דעת אלמ"ב לגביו בתיק הנוכחי.

ואולם משטרת ישראל, כך התברר לוועדה מעיון בתיקו של העותר, סיווגה אותו כאסיר סיווג א' אלמ"ב ביום 3.8.14. עוד צויין באותה החלטה, שקיימים שלושה תיקים נוספים שהדיון בהם טרם הסתיים בנושאי אלמ"ב הקשורים באותה מתלוננת ומתנהלים בבית משפט השלום בראשון לציון.

ו. הועדה מיום 7.9.14 הוסיפה, שמעיון בתיק המנהלי של שב"ס, מתברר שיש יסוד להניח ששלושת תיקים אלה לא היו בפני ועדת אלמ"ב כשגיבשה את החלטתה, ועל כן לא ברור מה תהיה החלטתה אם תיקים אלה יונחו בפניה.

משכך, חתמה הועדה מיום 7.9.14 את החלטתה בכך שדחתה את הדיון בתיק ליום 28.9.14, וביקשה להבהיר לוועדת האלמ"ב את המצב על מנת שלקראת ישיבת 28.9.14 תגיש ועדת האלמ"ב את חוות דעתה לוועדת השחרורים בשאלה - האם יש לראות את העותר כאסיר אלמ"ב, וככל שיתברר שאמנם כך הוא, להשתדל להמציא חוות דעת אלמ"ב כללית על האסיר עד לדיון שיתקיים ביום 28.9.14.

ז. בתאריך 28.9.14, התכנסה ועדת השחרורים בראשות כב' השופט (בדימוס) עמירם שרון ובתחילת אותה ישיבה, ציינה באת כח המדינה, שועדת האלמ"ב הבהירה, שיש להגדיר את העותר כאסיר רגיל. לפיכך, חזרה באת כח המדינה על עמדתה הקודמת מישיבת 7.9.14, שלפיה מתנגדת המדינה לשחרורו של העותר וזאת, נוכח הרשעותיו הקודמות של העותר בתחום אלימות, רכוש וסמים, התנהגותו השלילית בתקופת מאסרו, כעולה ממידע מודיעיני, והעובדה שהעותר ממזער מחומרת מעשיו, חסר מוטיבציה לטיפול עקב הרקע של שימוש בסמים. כמו כן, לא נמצא העותר מתאים לתוכנית רש"א, ומשטרת ישראל מתנגדת לשחרורו המוקדם.

באשר למתווה תוכנית השיקום הפרטית, אין בה לדעת ב"כ המדינה, התמודדות עם העדר המוטיבציה של העותר לשיקום בתקופת שהותו בכלא.

ח. כאמור, בפני ועדת השחרורים ביום 28.9.14 הפנתה באת כח המדינה לנימוקי התנגדותה שהועלו עוד בוועדה מיום 7.9.14.

ואילו סניגורו של העותר טען בפני הועדה מיום 28.9.14, שבינתיים ניתנה החלטת ועדת האלמ"ב שלפיה הוגדר העותר כאסיר רגיל ולא אסיר אלמ"ב, וכן הפנה הסניגור לתוכנית השיקום הפרטית שהוכנה על ידי הגב' חיה היכל, הכוללת תעסוקה בייצור והתקנת שלטים ופיקוח אישי של הקרימינולוגית גב' היכל, לרבות השתתפות

בקבוצות טיפוליות אחת לשבוע, שיחות פרטניות ומתן בדיקות שתן.

לטענת הסניגור, התנהגות העותר בין כותלי הכלא חיובית וכן הפנה לכך שבדיקות השתן שנתן העותר, היו נקיות.

ט. בהחלטת הועדה צויין, כי זהו מאסרו השני של העותר, לחובתו הרשעות קודמות בעבירות של העלבת עובד ציבור, איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וכן אחזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית. העותר שוחרר ממאסרו האחרון באפריל 2013 ואת העבירות נשוא התיק הנוכחי, ביצע כ-8 חודשים בלבד, לאחר מכן.

לפי המידע החסוי שהוגש, התנהגות האסיר בכלא שלילית, וחומר זה מאשש את טיעוני ב"כ המדינה בדבר המשך מסוכנותו של העותר.

י. באשר לתוכנית השיקום הפרטית ציינה הועדה, כי אין בה התייחסות לעובדה שהעותר לא עבר בתקופת מאסרו הליכי שיקום, שלל נזקקות טיפוליות ואינו מודע למצבו ולחומרת עבירותיו. עוד הוסיפה הועדה, כי אסיר החפץ בשחרור מוקדם, חייב לשכנע את הועדה כי הוא ראוי לכך, וכי לא צפויה ממנו סכנה לציבור, ולא כך אירע בעניינו של העותר.

י"א. על החלטה זו של ועדת השחרורים מיום 28.9.14 מונחת בפנינו העתירה ממנה עולה, כי תאריך שחרורו המנהלי של העותר הוא ביום 14.1.15 (תאריך השחרור המוקדם היה אמור להיות ביום 4.9.14). לפי הנתען בעתירה נפל פגם בהחלטת ועדת השחרורים שיש בו כדי להצדיק את התערבותו של בית המשפט.

לפי טענת העותר, נוצרה בלבו צפייה סבירה, בעקבות החלטת ועדת השחרורים הקודמת מיום 7.9.14, שאם תתקבל חוות דעת אלמ"ב עדכנית חיובית אמור הוא להשתחרר בשחרור מוקדם, הואיל והמדינה התנגדה לשחרורו המוקדם, ולמרות זאת החליטה הועדה מיום 7.9.14 לדחות את מתן ההחלטה עד לקבלת חוות דעת עדכנית בעניין האלמ"ב.

י"ב. לטענת העותר, החלטת הועדה מיום 28.9.14 אינה עולה בקנה אחד עם החלטת הועדה הקודמת מיום 7.9.14 ואינה מתיישבת עימה.

עוד נטען, כי הועדה לא בחנה את תוכנית השיקום של גב' היכל וצידדה בהמלצת גורמי הטיפול בשב"ס ללא הנמקה כנדרש.

בנוסף הפנה העותר לכך, שהוא אינו נזקק לטיפול בתחום הסמים בין כותלי הכלא הואיל ולפי בדיקה נרקולוגית מיום 9.7.14 הוא אינו זקוק להתערבות כזו. בדיקות השתן שמסר במהלך המאסר היו נקיות, ומכל מקום תוכנית השיקום נותנת לכך מענה הולם בדרך של בדיקות שתן.

י"ג. נטען עוד, כי המשך שהייתו של העותר בין כותלי הכלא לא יביא להפחתת מסוכנותו ולא יתרום לאינטרס הציבורי, ואדרבא, תקנת הציבור תימצא נשכרת מן הטיפול השיקומי שיינתן לו לפי התוכנית של גב' היכל וראוי, כך נטען, להעדיף את שיקולי השיקום, כשתכניתה של גב' היכל נותנת מענה לצרכים הטיפוליים של העותר.

י"ד. באשר למידעים המודיעיניים שהניחה ב"כ המדינה בפני הועדה, טען הסניגור, כי המידע בנוגע לסמים היה רק בתחילת מאסרו של העותר והוא איננו אמין. ואילו לגבי המידע המצביע על אירוע אלימות, טען הסניגור, כי העותר הוא שהותקף על ידי אחרים, והוא לא היה התוקף, ומכל מקום המידעים אינם אמינים, ותפקודו של העותר במרבית תקופת מאסרו היה תקין.

ט"ו. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 20.11.14 חזר ב"כ העותר על תמצית הטענות שבעתירה וכן הפנה אותנו לפסק דין שניתן בעת"א (מחוזי חיפה) 41215-10-12.

ב"כ העותר הדגיש בטיעונו, כי ועדת השחרורים מיום 28.9.14 נתנה את החלטתה ללא התייחסות לחוות הדעת של ועדת האלמ"ב אשר קבעה כי העותר אינו אסיר אלמ"ב, כי אם אסיר רגיל. מדובר בחוות הדעת שנדרשה על ידי הועדה הקודמת מיום 7.9.14, ואולם בהחלטת הועדה מיום 28.9.14, אין כל התייחסות לחוות הדעת של ועדת האלמ"ב.

ט"ז. ב"כ המדינה השיבה, כי החלטת ועדת האלמ"ב היא רק אחת מתוך יתר השיקולים העומדים לנגד עיני ועדת השחרורים, שאף אינה חייבת לקבל את חוות הדעת של ועדת האלמ"ב, ומכל מקום עמד בפני ועדת השחרורים מיום 28.9.14 מידע מודיעיני משמעותי. לטענת ב"כ המדינה, החלטתה של הועדה היא סבירה ולא נפל בה פגם נוכח המידעים כבדי המשקל שהונחו בפניה.

ב"כ המדינה הגישה לעיונו את המידעים החסויים כמו גם את הדו"ח הסוציאלי של שב"ס, שני כתבי אישום שהוגשו כנגד העותר, וגליון ההרשעות הקודמות.

י"ז. ב"כ העותר בתשובתו חזר על טענתו, שהציבור יימצא נשכר אם העותר ישתחרר בשחרור מוקדם ויעבור תוכנית שיקום ומעקב. כן ציין, שלפי הבדיקה הנרקולוגית אין למערער נזקקות בתחום הסמים.

העותר עצמו ציין בפנינו, כי הטענות כנגדו והמידעים משוללי יסוד, וכי אירוע האלימות שיוחס לו במידעים, נובע מכך שהוא ניסה לעזור למשהו בבית הסוהר ובשל כך הוא הותקף על ידי אסירים אחרים.

עד כאן תמצית הטענות והמסמכים שהובאו לעיוננו.

י"ח. לאחר ששקלנו בדבר הגענו למסקנה לפיה יש מקום להורות על החזרת הדין בעניינו של העותר בפני ועדת השחרורים.

הטעם לכך הוא שבהחלטתה של ועדת השחרורים מיום 28.9.14, אין התייחסות כלשהי להחלטתה של ועדת האלמ"ב שלפיה יש להגדיר את העותר כאסיר רגיל (במובחן מאסיר אלמ"ב), הגם שנתון זה הובא מפי ב"כ המדינה בשעת הדין מיום 28.9.14 בפני ועדת השחרורים, ואולם כאמור, בהחלטתה של הועדה ובנימוקיה אין התייחסות לנתון זה.

י"ט. על כך יש להוסיף, כמוסבר כבר לעיל, כי ועדת השחרורים הקודמת שדנה בעניינו של העותר, ביום 7.9.14, ראתה לנכון לדחות את הדין ליום 28.9.14, וביקשה שלקראת אותה ישיבה, תגיש ועדת האלמ"ב את חוות דעתה בשאלה האם יש לראות את האסיר כאסיר אלמ"ב, אם לאו.

דווקא לנוכח החלטתה של ועדת השחרורים הקודמת מיום 7.9.14, בולטת העובדה שבועדה שהתכנסה ביום 28.9.14, לא היתה כל התייחסות לעובדה שועדת האלמ"ב החליטה להגדיר את העותר כאסיר רגיל.

כ'. אין ספק כי החלטתה של ועדת השחרורים מיום 28.9.14 היא בהחלט החלטה מנומקת ואולם ההחלטה חייבת להתבסס על התשתית העובדתית המלאה (עיינו בעת"א 41215-10-12 (מחוזי חיפה) **עבדאללה נ' שב"ס** (מיום 11.11.12)). בעניינו לא היתה, כמוסבר כבר לעיל, התייחסות להחלטתה של ועדת האלמ"ב, הגם שלמטרה זו בדיוק החליטה הועדה הקודמת מיום 7.9.14 לדחות את הדין ליום 28.9.14, ואין לדעת האם ובאיזו מידה היתה התייחסותה של הועדה במסגרת נימוקיה לנתון זה (דהיינו, החלטת ועדת האלמ"ב), משפיעה על התוצאה שאליה הגיעה בהחלטתה.

כ"א. נדגיש, שאנו נמנעים מלהביע עמדה כלשהיא לגופו של עניין.

על כן, אנו מורים על החזרת הדין בעניינו של העותר, בפני ועדת השחרורים על מנת שזו תוכל להתייחס, בין היתר, גם להחלטתה של ועדת האלמ"ב, תוך מתן אפשרות, הן לעותר והן לסניגורו, להשלים את טענותיהם בעל פה בפני הועדה.

כ"ב. נבקש, כי ועדת השחרורים תתכנס ותדון בעניינו של העותר בתוך 15 יום ממועד המצאת החלטתנו.

המזכירות תמציא את העתקי החלטתנו הן לב"כ העותר, הן לב"כ המשיבה, והן למזכירות ועדת השחרורים.

המידע החסוי נמצא בתוך מעטפה בלשכתו של האב"ד ובאת כח המשיבה, עו"ד גב' שרון אייל, מתבקשת לבוא ולקבל בחזרה לרשותה את המעטפה עם המידע החסוי.

ניתנה היום, ב' כסלו, 24 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

סארי ג'יוסי, שופט

כמאל סעב, שופט

יגאל גריל, שופט בכיר